

kámen a štěrk, který se dobývá z pozemku, není plodem pozemku, jehož dobýváním pozemek se neztenčuje, jak předpokládá smlouva pachtovní (§ 1090 obč. zák.), nýbrž lámáním kamene a štěrku ztenčuje se podstata věci samé, takže zde jde o smlouvu, již se postupně zcizuje podstata věci, o smlouvu kupní, která ovšem v řeči lidové bývá nazývána pachtem. Podle § 30 obecního zřízení pro Čechy jest obecní výbor v obecních věcech orgánem usnášejícím se a orgánem dozorčím a podle § 31 téhož zřízení podléhají projednání a usnášení obecního výboru: každá dispozice s kmenovým jměním a statkem obce a určení způsobu, jak ho má býti používáno a vůbec veškeré věci, které se netýkají obyčejné správy obecního jmění. Z těchto ustanovení vyplývá, že zadání oprávnění lámati kámen a štěrk v obecním lomu v H. na dobu neurčitou, několikaletou, nespádalo do obyčejné správy obecního jmění, příslušející starostovi obce (§ 51 obec. zřiz.), nýbrž bylo věcí přesahující hranice obyčejné správy obecního jmění, bylo dispozicí se kmenovým jměním obce a určením způsobu jeho používání, jež spadalo v obor působnosti obecního výboru. Mylný jest proto právní názor dovolatelův, že »propachtování« lomu patřilo do pravomoci obecního starosty jako úkon řádné obyčejné správy obecního jmění a že stačilo, když obecní starosta pachtovní smlouvu s ním ujednal i bez formálního usnesení se obecního výboru ad hoc učiněného a do protokolu zapsaného, že stačilo, vzal-li obecní výbor, pokud se týče většina jeho členů, na vědomí uzavření pachtovní smlouvy i dodatečně podle § 1016 obč. zák., a to třeba i tím, že si obec přivlastnila užitek ze smlouvy, kupujíc od žalobce kámen. Názor ten jest v rozporu s uvedenými předpisy obecního řízení, které mají podle §§ 27 a 867 obč. zák. výhradnou platnost pro uzavírání právních jednání obcí. Za těchto předpokladů bylo na žalobci, by nejen tvrdil, nýbrž i prokázal, že uzavřel s obcí H. smlouvu opravňující ho lámati kámen a dobývat štěrk za určitý poplatek na dobu neurčitou, že smlouvu tu schválilo obecní zastupitelstvo obce na schůzi řádně k tomu svolané, jakž bylo již shora uvedeno. Tento základ žalobního nároku žalobce vůbec ani netvrdil, tím méně prokázal. Neprokázal tedy žalobce uzavření smlouvy, jejíž určení rozsudkem se domáhá, a posoudil proto odvolací soud věc správně s hlediska právního, uznáv, že žalobní nárok není důvodem po právu.

Čís. 11448.

Konkursní řád ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n.

Proti jmenování správce konkursní podstaty má právo k rekursu každý, kdo jest ve svých právech dotčen. Kromě úpadce a konkursních věřitelů náleží k těmto oprávněným i věřitelé, jichž právo na oddělené uspokojení zaniklo podle § 13 konk. ř., a osoby, proti nimž vznikne prohlášením konkursu odpůřící nárok, nikoliv však uchazeč o úřad správce konkursní podstaty.

Z vládního nařízení ze dne 10. července 1931, čís. 115 sb. z. a n. nelze odvozovati soukromý nárok na jmenování správcem konkursní podstaty.

(Rozh. ze dne 4. března 1932, R II 49/32.)

Do usnesení, jímž byl ustanoven Dr. Richard P. správcem konkursní podstaty, podal rekurs Dr. Robert J., jenž se byl rovněž ucházel o to, by byl ustanoven správcem konkursní podstaty. Rekursní soud odmítl rekurs Dr. Roberta J-a. **Důvody:** Proti jmenování správce konkursní podstaty má právo k rekursu každý, kdo jest ve svých právech dotčen (§ 75 konk. ř.). Kromě úpadce a konkursních věřitelů náleží k těmto oprávněným i věřitelé, jichž právo na oddělené uspokojení zaniklo podle § 13 konk. ř., a osoby, proti nimž vznikne vyhlášením konkursu odpůří nárok. Stěžovatel takovou osobou není a neuplatňuje v rekursu takového právního postavení. Je jen uchazečem o úřad konkursního správce a proto nebyla jmenováním správce dotčena jeho práva. Že snad dotčeny byly jeho zájmy, nepropůjčuje mu právo ke stížnosti (viz Bartsch, Kom. I. 514).

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu Dr. Roberta J-a do odmítacího usnesení rekursního soudu.

Důvody:

Rekurs se odkazuje na správné, zákonu a věci vyhovující důvody napadeného usnesení s dodatkem, že ani z vládního nařízení ze dne 10. července 1931, čís. 115 sb. z. a n. nelze odvozovati soukromý nárok na jmenování správcem konkursní podstaty, a že na to, by byla zachována ustanovení § 15 (1) a (2) tohoto nařízení, dohlíží podle § 15 (3) tohoto nařízení president příslušného krajského soudu.

Čís. 11449.

Přípustnost pořadu práva, odvozován-li žalobní nárok z předpisu § 1042 obč. zák., třebas zákonná povinnost k nákladu jest snad povinností veřejného práva, aniž sejde na tom, proč byl učiněn náklad za druhého. Tak jest tomu, jde-li o nárok obce (na Moravě) proti vlastníku stavení na náhradu nákladu na odstranění stavení, jež ohrožovalo veřejnou bezpečnost.

(Rozh. ze dne 4. března 1932, R II 50/32.)

Žalující obec (na Moravě) domáhala se na žalovaných náhrady nákladu, jenž jí vzešel tím, že dala z policejních důvodů odstraniti schátralý dům žalovaných, kteří nestavěli podle plánu, pročez jim byla stavba zakázána. Námitku nepřípustnosti pořadu práva soud prvé